

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL BATLLE, FERM QUE FERM

—Ja ho veuen, tot està enlaire, i és que m'he proposat fer una Barcelona nova.

Ignorància, supersició, endarreriment

Es çò que ha descobert, çò que ha posat de manifest, en el nostre poble, el crim paorós de Tresjuncos.

Perquè és cert que allí s'ha comès un crim, un crim que fa fredat.

Qui és l'autor de la malifeta? Qui són els seus còmplices?

Ja ho endevinarà el jutge especial.

Un dels que intervingueren en la instrucció del sumari, un dels que conjuminaren el complot per a perdre a dos homes, declara que, si Lleó Sánchez i Gregori Valero no han mort a Grimaldos, han assassinat a algú.

Però ni de Tresjuncos, ni de Villaescusa, ni de Osa de la Vega, ni de cap altre poble del partit judicial de Belmonte, ha desaparegut cap veí.

Com farem per a convèncer a aquest senyor que s'ha equivocat i que el millor és callar quan s'és culpable i esperar per respondre que li preguntí el jutge?

Als pobles de Tresjuncos i d'Osa de la Vega tampoc creien que en Grimaldos fós viu.

Els havien vist la sang, el fum que feia el cadàver quan el cremaven els criminals, l'olor de socarrim quan passaven pels voltants de la casa de la Vega.

Fins la muller d'un dels processats l'acusava.

Doncs, si en Grimaldos vivia, no era el veritable Grimaldos, sinó un parent seu, un germà, i si vivia, era que havia ressuscitat.

Se'ls ha tingut de presentar, fer veure, fer tocar el mort, per convènce'ls de què existia, de què no era un fantasma, de què no havia estat occit.

Així és indubtable que hi va haver als pobles susdits un estat d'opinió advers als reus, que féu pressió sobre el Tribunal que dictà la condemna.

Com es formà aquest núvol als ulls de la gent, seria curiós esclarir-ho.

De totes maneres, això no atenúa la falta dels que instrueixen la causa.

L'instructor és per instruir, i si no hi havia cos del delictes, no hi podia haver figura de delictes, ni procés, ni sanció.

Les dretes, portant l'aigua al seu molí, volen carregar al jurat el mort; volen passar al Tribunal popular el tant de culpa.

Es absurd. Si s'havia arrencat per l'estúcia o per la força la confessió als suposats delinqüents; si s'havia enganyat al poble i enterbolit la imaginació de la gent, i se l'havia fet declarar contra en Sánchez i en Valero, el jurat tenia que pronunciar un veredictes condemnant-lo.

Els responsables, doncs, de l'errada, s'han de cercar per altra banda.

L'home i la bestia

Que aquest és un món de mones, que tots som una mica micos, ja fa temps que ho sabem.

Que descendim del ximpancé ens ho va demostrar Darwin en el seu llibre "L'origen de les espècies".

Però que havíem de tornar al mico, que havíem d'enyorar el temps en què ens enfilàvem per les branques dels arbres i menjàvem aglans, algú de vostès s'ho pensava?

Doncs, sí; hem de tornar al mico, hem de marxar cap a enrera, hem d'evolucionar a l'inrevés.

En Voronoff ho vol, els savis ho manen, la ciència ho prescriu.

Els homes d'avui en dia som simis, som micos; però no ho som prou encara. Ho hem d'ésser més.

Hem de fer més ganyotes. Hem de fer més ximpleries. Hem de córrer més adequadament al darrera de la femella.

El món és un vell xaruc i se l'ha de rejevenir. La vida, l'activitat sexual minvava, menaçava d'extingir-se i cal atiar-la.

Tenim el cinema, el cabaret, el music-hall, l'hotel meublé per encevar als instints, per a engreixar al porc d'Epicur, per a devenir un xic més primaris del que som.

Però tot això no donava l'abast; la cocaïna, la literatura carreteril, els poderosos mitjans d'excitació de què avui disposem, no omplien les nostres necessitats.

Calia un esperó més agut, un estimulants de més força per a esmolar l'esmuat desig, per a desvetllar les apaivagades energies i en Voronoff ens ofereix el seu mètode.

Els empelts de glàndules de mico remeiaran els estralls de l'edat, aturaran la decadència de les races, salvaran la humanitat afeblida, malalta.

Però, no serà això una martingala, un camelo, un nou truco del curanderisme, dels xerraires de professió, dels pesseters de la medicina?

Aquest Voronoff dels experiments pornogràfics, de la sicalipsis científica, no sem-

bla més un Rasputin, un Landrú, que un Charcot o un Pasteur?

Té la façana d'apòstol, de taumaturg; té unes barbes com un Pare Etern; ve de Rússia, terra dels miracles, dels bolxevics, dels místics, dels salvatges peluts i ja n'hi ha prou per a què les dones histèriques—amb faldilles o amb calces—li cremin incens.

Els metges no és estrany que el rebin amb somriures, magarrufes i aplaudiments entusiastes.

La seva indústria està en crisi: Els fabricants d'específics els hi han pres la clientela.

El receptor no produeix cinc cèntims. Han caigut en descredit les injeccions. Del 606 ningú se'n recorda.

L'ofici s'acabava de rebotar, si un fet sobrenatural, si la intervenció del cel no el salvava.

Déu no ha escoltat els precis dels galens, però els ha escoltat en Voronoff. Que es faci el miracle i que el faci el diable.

Abans de la guerra haguera sigut, va ésser un savi alemany: Erlich.

Després de la revolució russa, no podia ésser més que un compatriota d'en Lenin.

El mètode d'en Voronoff va dret a la butxaca dels vells, que són els amos de la "calderilla".

Els metges, per flairar l'or, tenen més nas que els capellans i les meuques.

La llanceta d'en Voronoff opera sobre la il·lusió més cara a l'home i a la dona.

Estem al començ de la farsa. Ara les intervencions pel mètode Voronoff costen més que els centígrams de radi, són un privilegi dels rics.

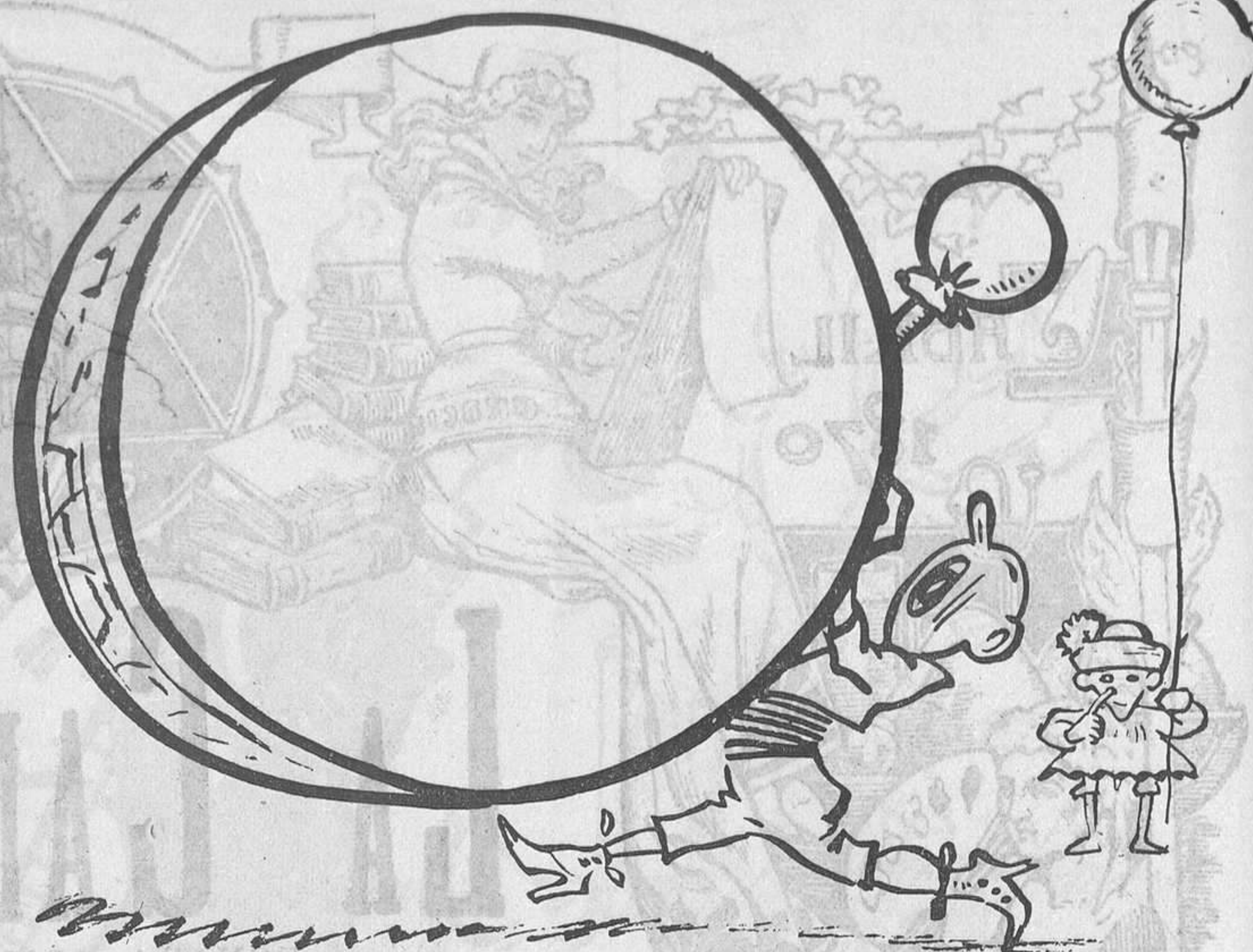
No n'hi haurà per tots els badocs de suc de vida.

Però no us amoineu. Aviat faran a Berlín o a París uns tubets d'extracte de glàndules de mico i ens els encolomaran per deu peles.

ANGEL SAMBLANCAT

Un pagès entre advocats, és com un ratolí entre gats.

FRANKLIN

ELS INGENUS

Preparant-se per al dissabte de glòria.

DIALEGS ELEVATS

A les portes del cel hi ha una corrua d'ànimes que es daleixen per entrar, mes Sant Pere rondina que rondina, ni una en deixa passar.

—Tot està ple, tot està ple—remuga—, aneu al Purgatori o a l'Infern, perquè a cap de vosaltres li pertoca el benestar etern!

—Senyor, jo era advocat i defensava als pobres cada volta amb més delit. —Deuria ésser per tal de fer clientela, entorna-te'n al lliit.

—Jo era metge, bon sant, i em distingua en adobar freixures i ronyons; si n'he fetes de cures arriscades... —També has fet patacons.

—Jo era adroguer; venia a la menuda. —I jo cansalader dels més triats. —I jo forner.

—Aneu tots a la porra! Esteu massa tarats.

Els mercaders, foragitats del temple pel bon Jesús, tenen barrat el Cel.

—Oh, sant gloriós, oiu dues paraules; no sigueu tan crudel!

—Què em tens que dir?

—Jo era rector d'un poble rabiós, ignorant, pobre, sorrut. He sofert molt!

—I portes tanta tripa? Noi, no m'has convençut.

—Jo era banquer, oh, distingit Sant Pere, si he sigut amb l'església generós; he pagat molts altars, moltes aranyes...

—Sí, eh?, doncs, toca el dos!

—Amb la fàbrica immensa que tenia jo donava per viure a molts obrers.

—I amb la seva suor, tu t'aixelaves! Avall, amb els diners!

—Què fores tu?

—Jo era ministre, —Enrera!

Ni un en vull a la glòria celestial. I tu?

—No em coneixeu, porter insigne?— Vaig ésser general!

—I guanyares batalles?

—Ben nombroses.

—Deuries fer molts morts?

—Naturalment.

—Passa de llarg; la gent del Cel és mansa i no hi vull cap valent.

Poc a poc va aprimant-se la corrua d'ànimes que esperaven el permís per entrar a la Glòria, fins que resta només un infel·le.

Sant Pere que guaitava des de dintre, el veu prop del dintell arreconat; se'l mira breus moments, i tot de sobte en sent fonda pietat.

I amb una veu que vol tornar manyaga li diu: —Què vols, minyó? —Oh, si sigués possible!—aquell contesta— Veure a nostre Senyó.

—De què feies al món?

—De periodista.

—De periodista? Això és un compromís; car m'ets simpàtic, però al Cel encara no hi volem gent aixís.

—Senyor, és que he passat la pena negra! Vinc d'Espanya, bon Sant!

—Dius veritat?

—Cert com aquí és al Cel!

—Doncs, entra, entra, que te l'has ben guanyat!

FLOK

El problema de l'habitació

Barcelona, al final de la guerra i al començament de la post-guerra, ha sofert una gran crisi de l'habitació; però ara comença a sofrir una crisi de llogaters (ens en alegrem, puix que així s'abaixaran els lloguers). Això és natural. La gent que fugia de la guerra se n'anava als països neutrals, i normalitzant de nou el món, cada ovella torna al seu corral i aquests eterns turistes a recórrer les grans platges de moda.

Milà, entre altres llocs, ara sent la crisi de l'habitació. Milà la sent tan forta, que cada dia queden centenars de persones sense trobar un refugi on passar la nit. Una senyora s'aprofità d'aquestes circumstàncies. Tenia sis habitacions per llogar, les comprometia a sis persones, i quan aquestes se n'anaven totes satisfetes, ella les comprometia a sis més, etc. I d'aquesta manera la dita senyora feia el gran negoci, fins que li han esguerrat el marro.

No és nou ni original aquest sistema d'aprofitar-se de les circumstàncies. Aquesta senyora milanesa (no confondre-la amb l'arros) ho feia impudicament, però estafar a tot déu és una cosa característica dels propietaris de cases. Estem segurs que ningú gosarà dir-nos el contrari.

Llibre interessantíssim

ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

Lo que yo pienso

Un tomo

Ptas.. 3'50

"Shum"

El nostre bon amic, col·laborador de *L'Esquella de la Torratxa*, en Joan Baptista Acher, conegut en el món artístic per en "Shum", està complint la condemna al presidi de Santoña, "El Dueso".

"Shum" sap fer aprofitar aquesta reclusió i tots els seus esforços són per a perfeccionar el seu art de dibuixant, cosa que pot fer perfectament, car el director de la Penitenciària, senyor Lluís Ochaíta i Luca de Tena, no es preocupa de res més que de donar-li facilitats per a què pugui dibuixar. El nostre "Shum" està encantat de la sincera amistat que li profesa el senyor Ochaíta, i no té prou boca per a elogiar-lo. El senyor Ochaíta encara troba que fa poc per a l'Acher, cosa que no és veritat, perquè no és possible més amabilitat i millors bons tractes. Si ara donguessin la llibertat a l'Acher, la renunciaria, n'estem segurs, perquè enlloc podria estar millor ni podria treballar tant i tant còmodament com sota la direcció del senyor Lluís Ochaíta i Luca de Tena.

Lladrocini

Mantes vegades la premsa esquerrana s'ha queixat del monstre desvergonyat que tenen la majoria dels propietaris de cases velles, que havent-los-hi costat la propietat una minsa quantitat, en fan pagar exorbitants lloguers. Tot això és degut a la manca de cases barates i l'excessiva tolerància de l'Ajuntament.

Fa prop d'un any que cerco un pis apropiat per les meves necessitats, i no el tinc per no haver volgut subjectar-me a unes condicions estúpides, dignes d'un vulgar assassí.

Un dia, per mitjà d'un amic, vareig asabentar-me que al carrer de Dènia, de Sant Gervasi, hi havia un pis per llogar en una casa antiquíssima, però que el llogater que se'n anava, sols pagava trenta pessetes. L'escaleta era tan estreta, que dues persones juntes no hi podien pas passar. Demés, la porta d'entrada era plena d'esquerdes. Les habitacions eren molt baixes de sostre, fent que una persona de mitja estatura toqués amb el cap els cairats corcats i humits. Les finestres sense vidres, permetien el lliure pas de bronquitis i pulmonies. Totes les obres de millorament, anaven a càrrec del pobre llogater. El propietari, que tenia a la porta una estampa del Sagrat Cor, amb aquella coneguda inscripció de... "Yo reinaré", demanava seixanta duros de dipòsit i dotze de lloguer.

Al carrer de les Moles m'hi indicaren un piset brut i fosc, on es feia necessària la llum elèctrica tot el dia. Estava en un estat tan dolent, que hom s'havia de gastar uns cinquanta amadeus, per son arranjament, sens que l'amo volgués gratar-se la butxaca. No obstant, aquell ric barrut, exigia per aquella cova, cinquanta cinc manxegos per dipòsit i quinze de lloguer cada mes, però pagant per trimestres avançats.

Ultimament he visitat una mena de caserna d'un carreró infecte dels voltants de la Plaça de Sant Jaume. La portera ens

féu present que per a obtenir aquella porqueria amb pretensions de pis, s'havia de regalar cincents pàfies an el fill de la mestressa, que feia d'administrador, a més, dos mesos per endavant, a raó de dinou duros cada mes.

Jo crec que Lluís Candelas, el "Vivillo", "Pernales" i Serrallonga, al costat d'aquests propietaris bandarres, eren uns honrats cavallers, que seria ofendre si volguéssim fer-hi comparacions.

Si el gran Nebot volgués escoltar-me, li diria que al mig del que abans era Plaça Catalunya, hi fes construir un temple amb una ampla planxa de ferro, i al des-sota un forn per a fer-hi foc. Un cop la planxa fos vermella, s'hi podria fer ballar descalç un d'aquests propietaris sense cor-

E. PLANA

CARICATURESQUES

Democràcia, plutocràcia, aristocràcia, i tants altres hellenismes de la mateixa terminació, són compostos que s'usen molt. Vesteixen i són expressius. S'usen tant, que fins s'usen massa: els passa com a certs específics que serveixen per a tantes coses que acaben per ésser un despreciable *cura-lotodo*.

Democràcia, traduït, vol dir el govern del poble. Aristocràcia vol dir el govern dels millors. Senzillament. Però nosaltres som enginyosos, i amb aquests dos mots en tenim prou per a fer infinitat de serveis, com aquells certs específics. Els neo-grecs-latins som uns bons jugadors de paraules, i en quant agafem al vol una expressió lingüística que ens cau en gràcia, l'estirem i l'arroncem en cent mil formes. Som tan llestos, més llestos, que els prestidigitadors que agafen un barret i el converteixen en un conill, en cintes multicolors, en un pom de flors i en xocolata desfeta, per a, després de tot, deixar el barret amb la seva primera i veritable figura.

Així resulta que la democràcia d'ara és el lliberalisme, el bolchevisme, la senzillesa de caràcter, el fumar al tramvia i l'escupir a tot arreu: i l'aristocràcia ve a ésser la tirania del temps de Torquemada, l'exhibició a les notes de societat i el sapiguer dir *passi-ho-bé* amb un acotament teatral.

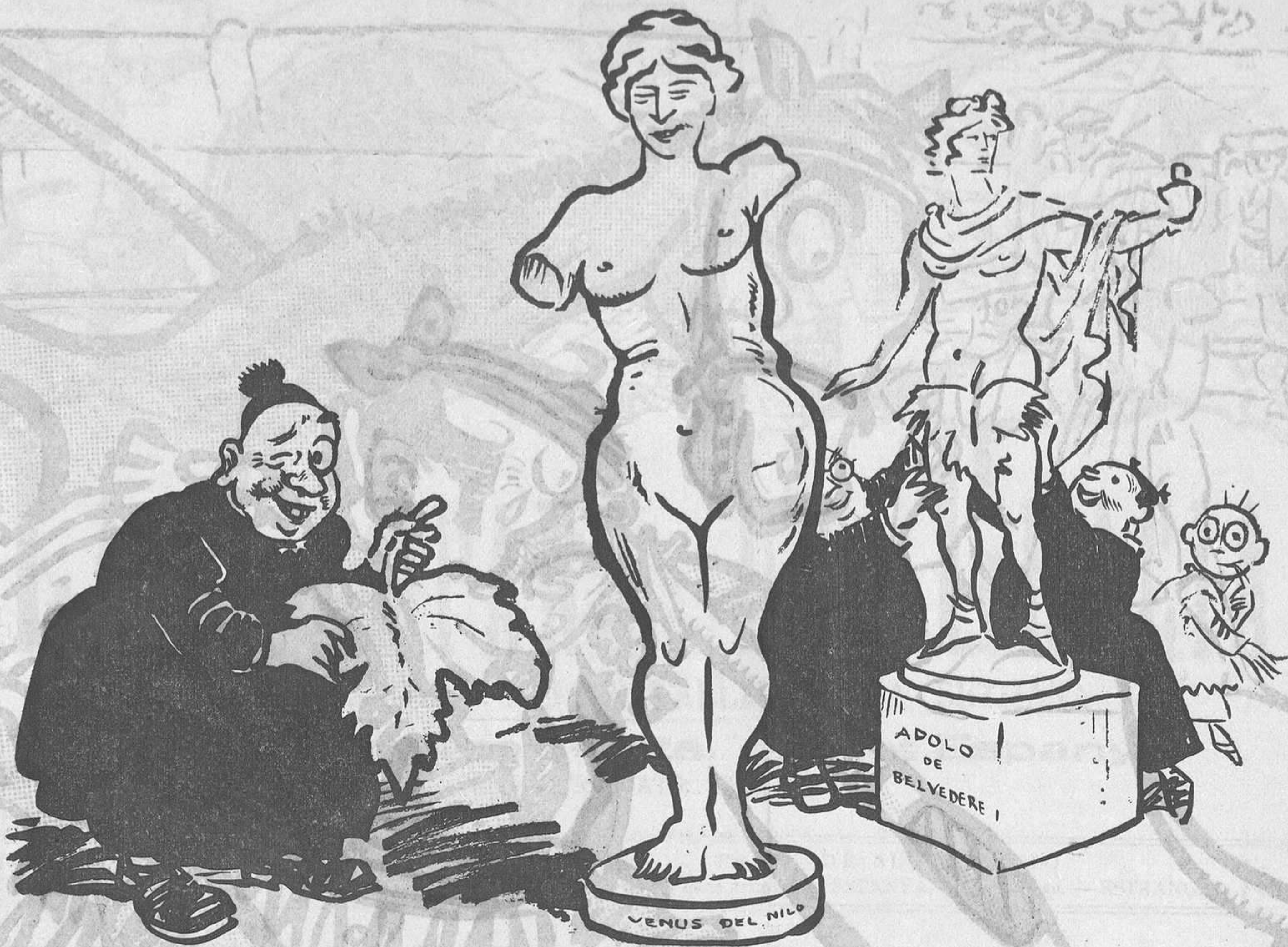
Arbitràriament, l'aristocràcia i la demo-

cràcia es troben, doncs, front a front. Els uns són els nens gòtics, els rics, els fabricants i majoristes, i els altres són els deportistes, els pobres, els empleats i jornaleros Tiris i troians, uns i altres es miren de cua d'ull i es desacrediten tant com poden. Es fa la guerra. Els amics de fastuositats i cerimònies, a la dreta; els amics de la gresca fraternal i de la llibertat sense compliments, a l'esquerra.

No cal dir que en aquesta guerra, els que tenen la paella pel mànec són, ara com ara i per molta estona, els esquerrans. Res de compliments! Quan dos coneguts es troben pel carrer, es donen bons cops de puny a l'esquena i es conviden a dinar a la muntanya amb la família, el veïnat, el ball i el trago permanent i nivellador; sense compliments, sense fastuositats. Els geecs tarats i espellifats derroten al *smoking* i als guants de gamussa crem: i el *smoking* afluixa i fa concessions. Ara un gran senyor del nou tipus—el gran senyor industrial—va al cinema, i en un carruatge públic, com qualsevol altre mortal dels que abans es deien del terròs. Ara un mal educat estripaterrossos, si té diners, es fica dintre del cercle aristocràtic com un gran senyor dels que abans en deien feudals. La societat ha esdevingut un cocktail i la terra una coctelera. La coctelera s'ha remenat, els ingredients—sucre, vi, rovell d'ou i glaç—s'han barrejat, i la barreja ha estat la democràcia que purifica, tonifica, refresca i treu el cop.

El cocktail és de bon gust? No ho és? Jo faig com els baveresos; bec i callo. El cas és que el cocktail s'ha fet de moda, i és agra-dós al palladar de tots. El cas és que amb aquest enrenou de mots grecs, de begudes noves i de pocs compliments, s'han acabat les tiranies senyorials, s'ha simplificat la majestuositat de la majestat, i els tronons imperials han estat baixats dels antics pedestals inacessibles, i ara són a peu pla i amb vistes al públic, al carrer.

Potser, ben mirat, la democràcia nova no és res més que el mateix absolutisme feudal, però és més repartit, és a l'engròs. Potser és una monarquia col·lectiva, amb la seva mica de despotisme medieval i amb el soli entapissat i tot Però sempre resulta millor una humanitat de monarques que no un monarca sol per a tota la humanitat. Sempre és més fàcil per a tots l'excés al sitial de rei. I tant més fàcil. El sitial de la democràcia d'ara és la cadira del cira-

COSES DEL DIA

—Després de la flor, ja se sap, ve la fulla!

botes. Per trenta cèntims miserables hom s'asseu al *trono* popular, una cadira com un silló, una cadira que puja un parell de pams més amunt que les dels bars i les Rambles. D'allí estant, mig ajaguts, podem veure desfilar al poble davant nostre, com un rei barbre; allí fem humiliar un home que ens raspalla les sabates, genoll en terra, tal com respallaven als poderosos els cortisans de l'antigor aristocràtica. Per trenta cèntims ens entronitzen al mig del carrer. Tot per trenta cèntims! I si donem propina, ens fan una reverència versallesca. Voleu una majestat més barata?

TANYUS

La casa de Telèfons

Els telèfons de Barcelona, des de què són de la nova companyia, volgueren tenir una casa més apropiada i més cèntrica. I compraren la de la Plaça de Catalunya, on hi havia l'Hotel Bristol.

El projecte de la nova casa—que ja s'ha començat a enderrocar—era de dos arquitectes madrilenys.

Bé, ara bé el bo. El senyor Nebot, que és l'arquitecte i l'artista més bo del món i el savi més gran que mai s'ha conegut, ha trobat que una casa com aquella havia d'ésser una obra d'art insuperable, i reconegué que ningú no podia fer-la tan bé com ell. I ha despossessionat del pla als arquitectes madrilenys que l'havien fet i se l'ha quedat ell, fent-li les modificacions que el seu gust únic li ha dictat. Si això dura, hi haurà un dia que a Barcelona només hi haurà que obres del senyor Nebot.

Un exvot pinoresc

El penjar ex-vots a les esglésies ja ha passat de moda. Si se n'hi porta algun, sols cal guaitar la persona que el duu: també fa anys que ha passat de moda.

Abans, el navegants que es salvaven d'un naufragi, portaven un velar en petit a la parroquia o a l'ermita del seu sant patró.

Avui dia, si els moderns viatgers els imitaven, totes les esglésies semblarien basars, en què solament hi hauria autos de juguina. No critico ni aprovo la moda: sols ho faig constar.

La sirena Briand i el drac Stressemann

(De "Le Rire".)

DE LA FESTA "TAURINA"

—Una solució per al conflicte de cavalls i picadors.

Un nou insult punible

A França s'ha despertat un sector de gent que dóna la culpa de tot als diputats. En una reunió, un d'aquests individus diu en to d'insult "Diputat!" a un diputat. El diputat ho denuncià, i els tribunals han trobat que tal to donat al mot s'havia de considerar un insult i que el diputat havia d'ésser indemnitzat.

Ara, doncs, no solament són insults els mots "brètol", "poca-vergonya", etc., etcètera, sinó que també ho és el mot "diputat". El tribunal que ha volgut fer prevaldre la dignitat d'aquest càrrec, ell mateix amb la seva sentència ha condemnat el mot. Avui, doncs, dir diputat equival a dir brètol o una cosa semblant.

Nosaltres no sabem si diputat és un insult o no, però desitgem coralmment poder dir: "El senyor Tal, diputat per X."

La carn

Un dels problemes que actualment afligeixen als humans, és el de la carn.

S'ha parlat molt de carn congelada estrangera; han mirat, els tècnics, el preu més ínfim a què es pogués comprar i vendre; ha estat tema de grans discussions la carn de bou i la de vedella, i, en canvi, de la carn humana ningú en parla, ningú se'n preocupa. La carn humana, aquesta carn que tot-hom creu és la millor, està quedant oblidada; d'ella no se'n recorda ningú.

Aquesta carn és la carn de l'obrer, carn que podríem dir-ne d'esclau; la que es cotitza amés ínfim preu; la que per un miser jornal s'ajau unes quantes hores consecutives en el clot del treball, vessant en ell totes les seves energies; la que ho dóna tot,

i no reb res. Aquesta carn miserable, és la carn de peó, la carn de manobre.

I que en va de barata aquesta carn!

No és veritablement trist, que en aquests moments en què tots ens preocupem de la carn que ens alimenta, deixem totalment oblidada la nostra pròpia?

Aquest és un dels gran errors que sofriexen avui en dia una gran part dels humans.

Hora és ja de què ens donem compte i pensem que no és el problema de la carn alimentícia el que ens atany més directament, ja que d'aquest tothom pot desentendre's, mentre que el de la nostra pròpia carn, no; aquesta necessita un remei urgent, que deu ésser molt radical, i aquest remei està a l'alcanc de tots. Per tant, devem fondre les nostres forces totes en el crisol de la unió i llavors, emparats per aquesta forta cuirassa, podrem lluitar contra tot, fent que aquesta carn nostra surti del fang llotós en què s'arrossega i pugui clavar al cim més alt de la muntanya social, la bandera d'igualtat, llibertat i fraternitat, que és l'ideal a què l'home deu aspirar.

S. VILLA

Deia Cristina de Suècia, dels polítics del seu país:

—Canviant de ministres, no faig més que canviar de lladres.

CONFUCIUS

Aviat comengarem a publicar el fulletí enquadernable de

Un tros de paper

Es comença a parlar a Madrid de la crisi del liberalisme.

Un xic tard en comencen a parlar, però sempre és un bon símptoma que en parlin.

Sembla que es tracta d'organitzar una "unió d'esquerres". Ja era hora! Aquest és el camí que ens pot dur a bon terme.

Hem llegit la reclamació d'una casa bon xic sospitosa, queixant-se de la lentitud i el poc zel de la Comissió Mixta.

Home! I nosaltres que ens creiem que això de la Comissió Mixta era una cosa tan sèria!

La bona premsa, la que és redactada per homes de bon cor i bona voluntat, segueix demanant l'indult d'en Torroella.

An aquestes nobles i generoses veus, cal afegir-hi la nostra.

S'han tancat, per ordre governativa, quatre barraques amb honors de "music-hall".

Ja està bé. La porqueria i la immoralitat no convenen de cap manera al poble. Per comptes d'aquests "music-halls", serien millor unes quantes biblioteques públiques.

Els amos de cases següen explotant d'una manera inicua als llogaters i a la Hisenda. I ningú es queixa.

Visca la resignació!

Llegim als diaris que aquests dies ha arri-

bat a Barcelona una caravana de turistes anglesos.

Que no ens parlin dels anglesos! Amb la misèria que corre!

El ministre del Treball, diuen que està malalt.

Ho sentim, però, de totes maneres, com que ningú treballa—perquè no hi ha feina—, ja es pot quedar el senyor ministre uns quants dies al llit... a descansar.

A Múrcia, una dona ha agredit a un capellà.

Devia tenir raó la dona.

A tot arreu del món es preparen per a posar l'hora d'estiu.

Diuen que un aviador nordamericà s'ha enlairat fins a 12.800 metres, a una temperatura de 70 graus sota zero.

No calia que anés tan amunt per a trobar frescura.

Després de la mort trágica d'en Litri, ens ve el "Facultats" procedent de Caracas, amb més "facultats" que mai.

En aquesta temporada taurina sembla que hi haurà "hule". Mancava solament que la "afició" ens fes present que un "diestro" valencià, en Ramon Lacruz, serà l'amo de la temporada.

Veurem, veurem!...

Què es creien els futbolistes?

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CAL. del Olin. número 8